

ДНЕВНИ

НА

МАРТЕНСКИТЕ

МУЗИКАЛНИ

ДНИ

УРОК ПО СТИЛОЗНАНИЕ

Удивителният ансамбъл на Софийския камерен оркестър се оказа непоклатим и в необичайното разположение при „Бранденбургски концерт № 3“ от Бах. Търсейки по-мощна звучност, разпръснатите в кръг солисти не загубиха нито за миг контакт с диригента. Лъковете се джигеха еднакво, с точност до сантиметър, контрапунктичната игра изтъкваше изравнени тембри и отчетливи ритмични фигури. . . но това не беше в никой случай сухата метрономност на един формален стил, а израз на съвършена художествена дисциплина.

Пълното доверие в оркестъра освобождава диригента Васил Казанджиев от грижи по технически проблеми. Цялото му внимание е заето с извеждане на чистата музика. Органическата непримязаност към каквито и да било ефекти го прави дори

аскетичен — в отмерените жестове на Казанджиев липсват елегантността, експресията или яркият темперамент, които биха оцветили присъствието му на пулта. Неговият артистизъм не е натрапчив — той се реализира в оркестъра, но в най-възможната „чиста проба“.

Целият концерт — от Хендел, Бах и Хайдн до Казанджиев и Барток — бе знаменателен урок по стилознание. Оркестърът не сменяше само маниер, но и светоусещане. Заедно с автора присъствуваше и епохата. . . Такава автентичност на стилове е достояние на оркестри от най-висока класа!

В „Празнична музика“ от Хендел типичните широки линии звучаха плътно, като пеещи „лагати“ и с благородство на израз, надхвърлящо официалния и дворцов характер. И в „Бранденбургски концерт № 3“ про-

лича стремежът към одухотворяване на класиката — над живата контрапунктична игра се извишаваше Баховият пантеизъм. Нямаше и следа от безстрастното звучене на „движещи се форми“. А след това оркестърът се върна към дискретното изящество на „Дивертименто“ от Хайдн, прозрачен и фин, почти неузнаваем.

С дръзки си експериментаторски дух „Комплекси сонори“ на Васил Казанджиев провокира нормалните вкусове и раздели мненията на публиката „за“ и „против“. . . Достатъчно е да споменем, че след нея „Дивертименто“ от Барток прозвуча твърде традиционно. . .

Няколко класически „биса“ разшириха стиливия диапазон на концерта: чухме два различни оркестъра в менуетите от Моцарт и Бокерини, а при пие-

сата от Бах звуковата илюзия за орган бе толкова изумителна, че предизвика спонтанния отзвук на залата.

Концертът на Софийския камерен оркестър и неговия талантлив диригент, нашия съгражданин Васил Казанджиев, беле-

жи зенита на досегашните прояви в тазгодишните Мартенски музикални дни.

Никола Боздуганов